

ת"פ 9469/06/18 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל, שלוחת תביעות רמלה מרכז נגד מוחמד אבו אלופה, וסים אבו אלופה, קאסם אבו אלופה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 9469-06-18 מדינת ישראל נ' אבו אלופה ואח'
תיק חיצוני: 133269/2018

בפני כבוד השופט הישאם אבו שחאדה
מאשימה מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל שלוחת תביעות רמלה מרכז עו"ד סיון צדיק
נגד נאשמים
1. מוחמד אבו אלופה - ע"י עו"ד ראפת נאשף
2. וסים אבו אלופה - ע"י עו"ד ראיס אבו סייף
3. קאסם אבו אלופה - ע"י עו"ד אסף שלם

החלטה

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום אשר מייחס להם ביצוע עבירה של גניבת רכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין. עובדות כתב האישום בתמצית הן שביום 18.3.18 השאיר המתלונן את האופנוע שמצוי בחזקתו בשול של כביש 443. ביום 22.3.18, נסעו הנאשמים ברכב מסחרי ועצרו את רכבם ליד האופנוע, גררו אותו והכניסו אותו בחלקו אל תוך רכבם. הנאשמים כפרו במיוחס להם ונשמעו ראיות התביעה.
2. פרשת התביעה הסתיימה והמאשימה הכריזה "אלו עדיו". הנאשמים טוענים "אין להשיב לאשמה" וזאת מכ סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש] התשמ"ב - 1982.
3. הנאשמים טוענים בתמצית, כדלקמן: המאשימה לא הוכיחה את זהות הבעלים של האופנוע וגם לא את זהות המחזיק החוקי באופנוע, אף לא ברמה של ראיות לכאורה, ולכן לא מתקיימת העבירה של גניבת רכב. כמו כן, לטענת הנאשמים, לא הוצגה ראיה קבילה ובעלת משקל שמוכיחה שהמתלונן הוא אכן הבעלים של האופנוע.
4. נזכיר מושכלות יסוד לגבי הטענה של "אין להשיב לאשמה". ב-ע"פ 5105/02 אבו קישק נ' מדינת ישראל (פורסם בבנו, 21.10.02) נקבע כדלקמן:

"ראיות לכאורה על פי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש) תשמ"ב - 1982, מוגבלות להיבט העיוני של העונש. קיומן מעביר אל הנאשם את נטל הבאת הראיות אך אינו מעביר על שכמו את נטל השכנוע אשר נותר תמיד על התביעה. לנוכח ההשלכה המוגבלת של ראיות לכאורה על הכרעת הדין, נקבע בפסיקה כי די בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות, כי משקלן אינו רלוונטי וכי הראיות אינן מאבדות מערכן הלכאורי, גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה, קיימות ראיות המחלישות או אף סותרות את הראיות הללו."

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

5. כמו כן, ב-בש"פ 825/98 מדינת ישראל נ' דחלה פ"ד נב (1) 625, 629-630 (1998) נקבע על ידי כבוד השופט קדמי כדלקמן:

"לעניינה של "ראיה לכאורה" בקשר לטענה של "אין להשיב לאשמה", המבחן הוא מבחן "חיצוני" של ראיות התביעה "על פניהן", בלי לתת את הדעת לשיקולי מהימנות ומשקל, פרט למקרים נדירים, שבהם חוסר המהימנות **זועק** מן הראיה ונוטל ממנה לחלוטין את כוחה בתור שכזאת ואילו לעניינה של "ראיה מספקת" לביסוסה של הרשעה, עומדים שיקולי מהימנות ומשקל בראש מעייניו של בית המשפט; כאשר על פי טיבו, המדובר במבחן "**פנימי**" היורד ליכולת לסמוך על הראיות מימצא מרשיע."

(ההדגשות במקור)

6. על כן, על מנת לקבוע האם המאשימה הביאה מספיק ראיות על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות אל הנאשמים (זאת כמובן להבדיל מנטל השכנוע), די בראיות בסיסיות, גם אם דלות, לכך שגנבו את האופנוע. בנוסף, בית המשפט לא נזקק לשאלת המשקל שיש לייחס לראיות התביעה ומבצע רק בדיקה חיצונית של ראיות אלה. הבדיקה הפנימית של הראיות מתבצעת רק בעת כתיבת הכרעת הדין. הדבר נכון הן לעניין רכיב "**הנטילה**" של האופנוע שבעבירת הגניבה והן לעניין שאלת "**הזהות**" של הבעלים החוקי או של המחזיק החוקי באופנוע.

7. במקרה שבפני, די בעיון באמרות החוץ של הנאשמים יחד עם דו"חות הפעולה של השוטרים שהגיעו למקום, על מנת לקבוע, ברמה של ראיות לכאורה, שהתקיים רכיב "**הנטילה**" של האופנוע שבעבירת הגניבה. הנאשמים אישרו באמרות החוץ שלהם שהאופנוע לא שייך להם, ראו אותו על הצד הדרך בעת שנסעו ברכבם, ולכן עצרו את רכבם והחלו בהעמסת האופנוע לתוכו במטרה לקחתו עבור עצמם ולאחר מכן לעזוב את המקום. הנאשמים גם נתפסו בכף על ידי המשטרה במהלך ההעמסה (ראו: אמרת החוץ של ואסים אבו אלופה, ת/9 ש' 4-7, 34-53; אמרת החוץ של מוחמד אבו אלופה, ת/8 ש' 8).

77-53; אמרת החוץ של קאסם אבו אלופה, ת/10 ש' 22-24; וכן דו"חות הפעולה של השוטרים, ת/5 ו-1/1).

8. לגבי שאלת "זהות" הבעלים או "זהות" המחזיק של האופנוע, באמרת החוץ של המתלונן, דיויד דימוס (להלן: **המתלונן**), נאמר כדלקמן: **"אני בעל אופנוע שמספרו 5020978 קניתי אותו לפני שנתיים מחבר שלי דוד. לא עשינו העברת בעלות כי בגדול התעצלנו, לא הפריע לו שהאוטו שלו ולי זה גם לא הפריע"** (ת/6, ש' 2-3). כמו כן, מעבר לאמירה שהוא הבעלים של האופנוע, הוא גם הסביר שהוא "המחזיק" באופנוע ושאל הדלק באופנוע בעת שנסע בו ולכן השאיר אותו בצד הדרך מתוך כוונה לחזור לקחתו במועד אחר (ת/6 ש' 5-11, ת/7 ש' 7-8).

9. די בעדותו של המתלונן כפי שהובאה לעיל על מנת לקבוע שהמאשימה הציגה ראיות לכאורה לגבי זהות הבעלים והמחזיק של האופנוע, הוא המתלונן. כאמור, בית המשפט לא בוחן, לעניין הטענה שאין להשיב לאשמה, את שאלת מהימנות עדותו של המתלונן, האם עלו פרכות או סתירות בגרסתו במהלך חקירתו הנגדית או מה המשקל שיש לייחס לעדותו.

10. מעבר לנדרש, יש לציין שהכלל הוא שלצורך הוכחת בעלות על רכב, אין חובה להמציא אישור על רישום הרכב על שם הטוען לזכות הבעלות ממשרד הרישוי. הלכה פסוקה היא כי רישום בעלות בכלי רכב במשרד הרישוי הוא בעל ערך דקלרטיבי בלבד שלא כרישום מקרקעין בלשכת רישום המקרקעין שהוא קונסטיטוטיו (רע"א 5379/95 סהר חברה לביטוח בע"מ נ' בנק דיסקונט לישראל בע"מ, פ"ד נא (4) 464, 472 - 473 (1997); ע"א 1680/03 לוי נ' בר כול, פ"ד נח (6) 941, 948 - 949 (2004); רע"א 7161/08 **המוסד לביטוח לאומי נ' הראל חברה לביטוח בע"מ** [פורסם בנבו] (2.6.11) פסקה 3 לפסק דינו של כבוד המשנה לנשיאה השופט ריבלין וכן פסקה ד' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין).

11. במילים אחרות, אפשר שאדם יהיה בעלים של רכב אף מבלי שהרכב יהיה רשום באופן פורמלי על שמו במשרד הרישוי. ולעניינו, העובדה שהמאשימה לא הציגה את הרישיון של האופנוע וגם לא פלט ממשרד הרישוי לגבי הבעלים הרשום של האופנוע, לא מפחיתה כח זה מהקביעה שהוכח, למצער ברמה של ראיות לכאורה, שהמתלונן הוא הבעלים של האופנוע.

12. לסיכום, הטענה של ההגנה שאין להשיב לאשמה, נדחתה.

המזכירות תשגר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ג אייר תש"פ, 07 מאי 2020, בהעדר הצדדים.

